

Het belang van 'de ander'.

Weer een levensles erbij geleerd, dankzij 'de ander'.

Was de ervaring ronduit pijnlijk, het inzicht dat eruit voortvloeide schonk mij vreugde.

Vroeger bad ik, daartoe sterk aangemoedigd door het katholieke geloof dat ons gezin aanhing. Maar dat bidden had iets 'mechanisch'. Je zegde een gebedje op, waarin je eigenlijk voorspoed wenste voor jezelf en incidenteel voor een ander.

Steeds meer is daar de overtuiging voor in de plaats gekomen, dat in Bewustzijn waarin dit lichaam-geestmechanisme zijn rol zo goed mogelijk dient te vervullen (svadharma) er op alle mogelijke manieren al geholpen wordt, mits die hulp maar wordt opgemerkt en het soms pijnlijke karakter ervan wordt doorzien en aanvaard.

Weken achtereen had ik in mijn dagelijkse meditatie onderstaand gebed opgezegd:

Heer, moge door Uw genade
mijn ego opgaan in de liefde en de wijsheid van mijn hart,
opdat ik vanuit mijn svadharma in dienst van het AL
juist moge handelen
juist moge spreken
juist moge denken, denken.
Amen

Bewust betrok ik er het denken twee keer in. Het denken stuurt immers de energieën van de andere twee niveaus aan.

Gisteren had ik weer eens een verkeerde gedachte. Mijn ego werd getriggerd door een aantal opmerkingen van mijn geliefde. Ik reageerde daar verbolgen op, liet mijn gekwettheid voelen door stilzwijgen en door nauwelijks acht te slaan op haar verzoenende woorden die het herstel beoogden van onze doorgaans harmonieuze relatie.

Jeetje, wat kan het ego dan in opstand zijn én het gevoel geven dat je het absoluut bij het rechte eind hebt, ondanks het op een dieper niveau gelegen besef, dat je beter moet 'kijken'.

Het lijkt wel, of die boosheid er uitdrukkelijk wil zijn. En op zich, is het ook wel eens lekker om boos te zijn, maar uh... daar komt dan in mijn geval dan toch wel snel weer een eind aan.

Vanmorgen nam ik me in mijn meditatie voor er nog eens goed naar te kijken.

En toen gebeurde er precies dát waar ik in mijn gebed om had gevraagd.

Ik kwam tot het inzicht dat mijn lieve echtgenote me slechts een spiegel had voorgehouden.

Daarin had ik mijn eigen onvolkomenheid/ - heden gezien, ook wel mijn 'schaduwkanten'.

Eigenschappen die ik het liefst bedekt liet, maar die nu waren blootgelegd.

Arjuna werd er door Krishna toe aangezet om ze onder ogen te zien en ze te elimineren.

In mij welde het verlangen op, om in navolging hiervan deze situatie het hoofd te bieden.

En wat ik hiervoor nooit voor mogelijk had kunnen houden liet ik gebeuren.

Bij het ontbijt vanmorgen heb ik aan mijn dierbare geliefde uitgelegd welke les mij was gegeven. Dat ik de fout had gemaakt haar, als medium, als boodschapper, de schuld te geven van mijn misnoegen en vreugdeloosheid.

En, ik kan je vertellen, dat door deze 'helende' actie niet alleen een last van mijn schouders afviel, maar dat mijn wederhelft ook heel blij was met deze bekentenis.

En ondertussen werd ik me opnieuw bewust van de goedheid van het leven. Als ik bereid ben naar haar te luisteren, komen de lessen die ik nodig heb naar me toe. En natuurlijk kan ik zonder 'de ander' nooit die lesstof ontvangen. En degene die me het meest nabij zijn, kunnen me daarin het beste helpen, mits het ego bereid is een knieval te maken. En als het dat niet wil, dan zijn er krachten in ons, die het ego tot overgave kunnen brengen.

Denken, spreken en doen dienen op één lijn te liggen. Alles wat dát onmogelijk maakt, wil ik onderzoeken, omdat ik weet dat ik daarmee het Al dien en daarmee (dus) ook mijzelf.